

ತಾಯನ

■ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಗೋಖಲೆ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸೆಹಿತ್ಪು

ಕಾಡಿನಲ್ಲಿನ ಮರದ ಪೊಟರೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಮೊಲದ ಮರಿಗಳು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಾಡಿನ ಅರಸನಂದೇ ಬೀಗುತ್ತಿದ್ದ ವನರಾಜನ ಪತ್ನಿ ಸಿಂಹಿಣಿ ಹಸಿದು ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸಿಂಹಾವಲೋಕನದ ನೋಟಕ್ಕೆ ಮೊಲದ ಮರಿಗಳು ಸೆರೆಯಾದವು. ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಭೂರೀ ಭೋಜನವೇ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು ಸಂತಸಗೊಂಡು ಮೈ ಕೊಡವಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು.

ಮರುಕ್ಷಣದೊಳಗೆ ಛಂಗನೇ ಜಿಗಿದು ಮೊಲದ ಮರಿಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಪುಟ್ಟ ಮರಿಗಳು, ರೇಷ್ಮೆಯಂತಹ ದಟ್ಟ ಬಿಳಿ ತುಪ್ಪಳದಿಂದ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಸಿಂಹಿಣಿ ತನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದು ಮರಿಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಿತು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಉಳಿದ ಮೊಲದ ಮರಿಗಳು ಸಿಂಹದ ಸುತ್ತ ಓಡೋಡಿ ಹಾಲು ಕುಡಿಯಲು ಸಿಂಹದ ಮೊಲೆಯತ್ತ ನುಗ್ಗಿದವು.

ಅದೇನಾಯಿತೋ ತಿಳಿಯದು, ಸಿಂಹವು ಹಸಿವನ್ನು ಮರೆತು ಮರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಮುಂಗಾಲುಗಳಿಂದ ಆಡಿಸಿತು. ಮಾತೃತ್ವದ ಮೃದುಭಾವ ಅದರ ಮನದಾಳದಲ್ಲೆ ಒಡಮೂಡಿತು.

ತನ್ನ ಮುದ್ದಾದಮರಿಗಳ ನೆನಪಾಗಿ ತಾಯಿಗರುಳು ಕರಗಿ ಮಾತೃ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಉಕ್ಕಿಬಂತು. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಚ್ಚಿಹಿಡಿದಿದ್ದ ಮರಿಯನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ಮರಿಗಳನ್ನು ಮುದ್ದು ಮಾಡಿತು. ಇದನ್ನೇನೂ ಅರಿಯದ ಮರಿಗಳು ಸಿಂಹಿಣಿಯ ಮೊಲೆಯನ್ನು ಚೀಪುತ್ತಾ ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಚಡಪಡಿಸಿದವು. ಕೇಸರಿ ರಾಣಿಗೆ ತನ್ನ ಮುದ್ದಾದ ಮರಿಗಳೇ ಹಾಲುಣಿಸುವಂತೆ ರಚ್ಚಿಹಿಡಿದಂತಾಗಿ ಅದರ ಕಣ್ಣುಂಜಿ ನೀರು ಹನಿಯಿತು. ತಾನು ತನ್ನ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಹಾಲುಣಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಸಣ್ಣದಿದ್ದಾಗಲೇ ಶತ್ರುಗಳ ಪಾಲಾಗಿದ್ದವು. ಆ ದುರ್ಘಟನೆ

ಮನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ವೇದನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿತು.

ಈಗ ಏನೂ ಅರಿಯದ ಈ ಮರಿಗಳು ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಬಂದರೂ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹಾಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಾ ಮೊಲದ ಮರಿಗಳನ್ನು ಮಾತೃವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ತಬ್ಬಿ ಮುದ್ದಾಡಿ ತನ್ನ ಅಂತರಾಳದ ನೋವನ್ನು ಶಮನ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು. ತನ್ನ ಭೌತಿಕ ಹಸಿವನ್ನು ಮರೆತು ದೀರ್ಘ ಆಯುಷ್ಯವಂತರಾಗಿ ಬಾಳಿ ಎಂದು ಮರಿಗಳಿಗೆ ಹಾರೈಸಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಲೇ ದೂರ, ಬಹುದೂರ ಸಾಗಿತು.

ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೆದರಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ತಾಯಿ ಮೊಲಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಕಂಡ ಘಟನೆ ಕನಸೋ ಏನೋ ಎಂದು ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡಿತು. ಪುಣ್ಯಕೋಟಿಯ ನಾಡಲ್ಲಿ ಅದರ ಮಾತೃ ಹೃದಯ ಹೊಂದಿದ ಸಿಂಹಿಣಿಗೂ ಶುಭವಾಗಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸಿತು.